

DE SCHUIFPUI SMAKKERD

GEBASEERD OP EEN WAARGEBEURD VERHAAL



Het was een zaterdagochtend. De zon scheen lekker door de ramen, de kinderen renden als wildemannen door de woonkamer, en ik was bezig met de 'papa-duty': dingen in elkaar zetten, speelgoed opruimen, de boel in de gaten houden, en ondertussen die ellendige appjes beantwoorden die elke tien minuten mijn telefoon bevolkten. Je weet wel, van die berichten die totaal niet urgent zijn, maar je toch het gevoel geven dat je iets moet antwoorden, omdat je anders misschien als een slechte ouder wordt gezien. En dus zat ik daar, met een melkfles in mijn hand, terwijl mijn twee kleuters door het huis stormden, zo nu en dan mijn aandacht trokken, en ik probeerde multitaskend een gesprek te voeren over de lunchplanning met een vriend via WhatsApp.

Op een bepaald moment kwam het verzoek van mijn vrouw. Ze had blijkbaar iets vergeten in de supermarkt en vroeg of ik het kon oppakken. Ik stond net midden in een discussie met mijn dochter over waarom ze niet haar schoenen aan wilde trekken, maar ik dacht: "Dit is mijn kans om de indruk te wekken dat ik het allemaal onder controle heb." Ik gaf snel een antwoord: "Oké, ik doe het! Geen zorgen." En zonder verder na te denken liep ik richting de achterdeur, die normaal altijd open stond omdat we het zo gezellig vinden om de tuin in te kunnen kijken.

Nu had mijn vrouw de ramen die ochtend zo goed gezeemd, dat je ze gewoon niet zag. De schuifpui was dus hermetisch afgesloten, maar ik had het helemaal niet in de gaten. Met mijn blik nog op mijn telefoon en mijn gedachten bij de boodschappen, maakte ik een draf naar de tuin. BAM!

In plaats van de frisse buitenlucht in te stappen, klapte mijn hoofd met een enorme klap tegen de glazen schuifpui.

Opeens hoorde ik het: een enorm gelach. Mijn dochter gierde het uit van de lach, en zelfs mijn zoon, die meestal zo serieus is als een mini-professor, kon zijn lachen niet inhouden. En daar was mijn vrouw, die mij met een mengeling van verwondering en amusement aankeek, haar ogen groot van ongeloof. "Wat doe je nou?" zei ze, terwijl ze haar handen op haar heupen zette, maar niet kon stoppen met lachen. Ik kreeg een fikse bult op mijn voorhoofd.

Ik was de schlemiel van de dag, maar ook het centrum van hun amusement. En eerlijk gezegd? Dat was precies wat ik nodig had. Als vader leer je al snel dat je niet altijd perfect hoeft te zijn, zolang je je kinderen maar kunt laten lachen.

En die blauwe bult? Die was uiteindelijk een soort trofee voor mijn zelfspot en vaderlijke onhandigheid. Want als ik ergens goed in was die week, was het wel het brengen van humor in de chaos van het ouderschap.

Dit verhaal is gebaseerd op een waargebeurd verhaal. Ons doel met het delen van deze schaamteverhalen is dat we leren dat we allemaal ook maar mensen zijn die allemaal situaties meemaken waarbij we het gevoel hebben dat we door de grond kunnen zakken.